

EVERNIGHT

DET EVIGE MØRKE

ROSS MACKENZIE

GRATIS LÆSEPRØVE

The background is a dark, atmospheric illustration. At the top, a large, glowing blue face with a wide, open mouth is visible against a starry night sky. Below the face, a cityscape is depicted with dark buildings and glowing windows. The bottom of the image shows stylized, wavy lines representing water or a city street at night, with a small boat or structure visible in the water. The overall color palette is dominated by dark blues, purples, and greens, with bright blue highlights from the face and city lights.

DET EVIGE MØRKE
ER SLUPPET FRI ...

Så langt tilbage forældreløse
Larabelle Fox kan huske, har hun
overlevet ved at gå på skattejagt i kloakkerne.
I byen, hvor de følelseskolde, hvide hekse marcherer
gennem gaderne, og angsten for mirakelmagernes magi
ligger tungt over beboerne, holder Lara sig under radaren.

Men da hun falder over en mystisk, lille æske
nede i kanalerne under byen, bliver
hun slynget ind i en verden af vild magi.

Og hun står med ét over for eventyr,
dødbringende farer – og
manden uden skygge.

**Et vildt og enestående eventyr
– fyldt til randen med venskab
og magi!**

REGN OG JERN

Regnen faldt ikke, den væltede ned fra himlen. Det var, som forsøgte den at hamre sig vej gennem verden. Trods det besynderlige vejr var Skræddergade en vrimmel af sælgere og bodere, heste og vogne og slummens småforbrydere i fuld gang med deres lyssky forretninger.

”Frisk frugt! Få din friske frugt her!”

”Hey, din hest prøvede at bide mig!”

”Ristede kastanjer! En pose for to bronzemønter.”

”Blå krabber! Hjertemuslinger! Blåmuslinger! Varm fiskeøjesuppe!”

Midt i tumlen og postyret hoppede et kloakdæksel op midt ude på en ujævn, brolagt gade. Det væltede til den ene side, og to lurvede og møgbeskidte unger krøb op af mørket, til de forbipasserendes gisp og udbrud.

Lara og Joe skubbede dækslet på plads igen og skyndte sig afsted gennem menneskemængden. De dukkede ind under paraplyerne, hoppede uden om mudderhullerne og dyngerne med hestegødning, indtil de fandt ly under markisen ved et kaffehus. Den lækre duft af ristede kaffebønner vandt over

slummens stank, hestene og røgen fra skorstenene og fra de mange mennesker, der ville have stor gavn af mødet med sæbe.

”Har du nogensind’ set noget lignende?” spurgte Joe og rystede vandet af sit pjuskede, lyse hår. ”Altså det, de rotter lavede nede i kloakken?”

Lara slog kraven på sin kloakrottej jakke op mod regnen. ”Aldrig.” Hendes hænder rørte hele tiden ved medaljonen, sikrede sig, at den stadig var der. Men det var jo tosset, var det ikke? Selvfølgelig var den ikke blevet levende! Hun havde været bange, hun havde fået et slag i hovedet, og så havde hendes fantasi klaret resten.

”Jeg har aldrig i mit liv set så mange af dem,” fortsatte Joe. ”Det var næsten, som om de vidste, vi var i problemer. Som om de *hjalp* os.”

”Det er så dumt, Joe. Det er rotter! De har mindre hjerner end selv du.”

Han trak på skuldrene og kiggede op på hende – Joe var elleve, to år yngre end Lara og meget lille og tynd – og der var en stille ærefrygt i hans blik. ”Du *reddede* mig.”

”Lad nu være med at være sådan et pattebarn. Hør efter: Du må aldrig nærme dig kloakkerne under Møntstræde igen.”

”Lysets frue redder os! Du ska’ ik’ pylre sådan om mig, Lara.”

”Jeg mener det, der er farligt nok heroppe. Jeg har hørt, at garderne anholdt en mirakelmager ovre i Krøblingestræde i går – de skyllede en hel masse forbudte besværgelser ud i kloakken. Nu strømmer al den vilde mirakelmagermagi afsted i kloakkerne. Hvis du runder det forkerte hjørne, risikerer du at blive

forvandlet til en lille gris eller få blomster ud af næseborene eller noget i den stil.” Hun stoppede pludselig op. ”Jeg vil godt vædde med, at rotterne, der hjalp os, var forhekse af den magi, der blev skyllet ud i kloakken.”

Joe rynkede brynene. ”Det gi’r mening. De har fanget virkelig mange mirakelmagere på det sidste, ik’?”

Lara nikkede trist. Det var ikke noget, man talte om, men det lod til, at der var langt flere mirakelmagere for tiden. Der havde været en del hvisken og tischen om, at også nogle af mrs. Hesters hvide hekse var stukket af, hjernevaskede af mirakelmagerne. Men hvordan kunne det lade sig gøre? De hvide hekse blev jo styret af mrs. Hester; de havde ikke deres egen vilje. De levede kun for at tjene Sølvkongen. Man kontrollerede deres besværgelser, der blev fremstillet på store fabrikker, så man kunne sikre Sølvkongens magt og styrke. Der var besværgelser til at forstærke rustninger og pansere og til at dyrke kæmpestore afgrøder, der kunne brødføde hæren, og besværgelser, der kunne vække de metalheste til live, som trak vognene og bar soldaterne, uden at de blev trætte. De hvide hekses besværgelser var nummererede og mærkede, og man tillod ganske enkelt ikke, at de landede i hænderne på almindelige mennesker, for selv en helt steril og fantasiløs besværgelse fra de hvide hekse kunne være ukontrollabel i hænderne på mennesker, som ikke var magiske. Og konsekvensen var umulig at forudsige.

Hvad angik mirakelmagerne ... tja, det var svært at finde en mere frygtet og forhadet race end dem. Mirakelmagere og hvide hekse havde, så vidt Lara forstod det, engang været det samme

folk, indtil de hvide hekse brød ud for mange hundrede år siden og flyttede tværs over havet til Sølvriget. Mirakelmagernes magi var lige så vild og fantasifuld og utæmmet, som de hvides hekses var farveløs og steril. Mirakelmagerne var fredløse, og hver gang man fangede en mirakelmager, blev de magiske flasker smidt i kloakkerne. De fleste flasker fandt vej ud i Blikhavet og sank ned på havets bund, men der var også flasker, som blev fanget i kloakkerne eller smadrede, og det var der, det blev farligt at være kloakrotte ...

”Jeg er ked af, du ble’ trukket med ind i alt det her,” sagde Joe. Han rystede på hovedet. ”Det var min fejl. Jeg sku’ ha’ været mere forsigtig. Jeg gik li’ ind i dem.”

”For pokker, vær nu ikke så trist, Joe! Vi slap jo væk. Du skal bare passe på fra nu af. Vi skal helst ikke have Cotton og hans venner på listen over ting, der kan slå os ihjel.”

”Jeg ve’ det, Lara.”

Hun rodede op i hans hår, hvilket hun vidste, han hadede. Det var pudsigt: Da han først begyndte at hænge ud med hende, havde hun syntes, han var en pestilens. Som et kløende sår. Hun havde prøvet at pille ham af og knipse ham væk, men han vendte hele tiden tilbage. Og så havde hun hørt om hans stakkels bedstemor, og hun havde hjulpet ham indimellem. Og nu var der gået to år, og hun var blevet helt glad for ham – så glad som man nu kan være for et sår.

”Jeg ka’ altså godt passe på mig selv,” sagde han. ”Jeg har givet dem et par slag, så de ve’, de har været i en slåskamp ...”

Lara kluklo. ”Selvfølgelig har du det.”

Han kiggede på den knuste drageåndelygte i Laras hånd.

”Jeg ska’ nok skaffe dig en ny. Det skylder jeg dig.”

Lara stak en finger i brystet på ham. ”Joe Littlefoot, hvis du skaffer mig en ny lygte, så bliver jeg så rasende, at du ville ønske, du stadig befandt dig i kloakkerne sammen med Cotton!”

”Så la’ mig i det mindste gi’ dig noget suppe,” sagde Joe og kiggede ned på sine støvler. ”Jeg ramte en heldig åre nede i tunnellerne. Det lykkedes mig at købe nogle grøntsager og nogle kyllingebein, så jeg har et lille forråd. Det smager altså godt, det gør det.” Han hævede et øjenbryn. ”Der er kartofler i.”

Laras mave havde rumlet i flere dage nu. Hun kunne ikke huske, at kloakkerne på noget tidspunkt havde være så nærige. I over en uge havde hun ikke kunnet finde noget som helst, der var værd at sælge til Gamle Hans, der købte kloakrotternes skatte og solgte dem i sin butik. ”Er du sikker på, du har nok?”

”Helt sikker. Bedste vil elske at se dig.”

Lara smilede trist til ham. Det havde været sandt engang, men ikke mere. ”Okay, så siger jeg tak.”

Vinden tog til, den hylede gennem de smalle, snoede gader, og en stakkels kvindes paraply fløj ud af hånden på hende og hvirvlede gennem luften. Lara og Joe så den vælte afsted over håndtag og hoved, indtil den ramlede ind i et jernhjerter, en stor metalhest lavet af jern og fjedermotorer og tryllet i live af kongens hvide hekse. Paraplyen landede i en vandpyt, og en af jernhjerterets metalhove knuste den, som var den af skrøbeligt glas. Jernhjerteret trak en vogn, der var lastet med tønder, og Lara og Joe løb hen bag vognen og hoppede op på ladet for at få et hemmeligt lift.

TEGN I TEBLADE

S tanken fra beboelsejendommen var skarp. Den skar i huden, da Lara fulgte efter Joe op ad trappen. Det bare gulv var beskidt, og rundtomkring dem lød skænderier, højrosted latter og barnegråd fra de overfyldte lejligheder.

De gik op og op, indtil der ikke var flere trin, men kun en lille dør i en skæv og skimlet væg. Joe fiskede nøglen op af jakkelommen, låste døren op og viste Lara indenfor.

Loftsrummet var lille og nøgent. Der var to senge og et komfur, og det var det, bortset fra en tarvelig lænestol henne ved det lillebitte vindue. I lænestolen sad en skrøbelig, gammel kvinde. Det lod ikke til, at hun bemærkede, at Lara og Joe var trådt indenfor. Der lå et lurvet, mønstret tæppe over hendes ben, og hendes knoklede hænder lå sammenfoldede i hendes skød.

”Jeg sætter suppen over,” sagde Joe. ”Vil du ha’ en kop te?”

De var gennemblødt af regnen, og Lara rystede.

”Ja tak.”

Joe var travlt beskæftiget henne ved komfuret.

”Hvordan går det, bedste?” spurgte Lara den gamle kvinde.

Bedstemoren stirrede ud ad vinduet, men hendes blik

hvilede ikke på noget. Det så ud, som om det tog et minut eller to, før ordene ramte hende. Så kiggede hun op og smilede, og et kort øjeblik syntes Lara, der var et strejf af genkendelse i hendes blik.

”Goddag, min kære. Sikke dog! Hvor er du smuk, hva’? Den fagre, mørke hud og de strålende øjne! Jeg vil vædde med, at drengene løber efter dig. Er det dit hus, det her?”

Lara lukkede længe øjnene, skuffelsen brusede gennem hende. Hun tvang et smil frem. ”Nej, bedste. Det er dit hus, kan du ikke huske det? Du bor her sammen med Joe.”

Bedste kiggede tomt på hende, så lyste hendes øjne op. ”Jeg har en datter, ved du det? Hun er på din alder. Kender du hende?”

Lara vidste ikke, hvad hun skulle sige. Bedstes datter, Joes mor, var død for flere år siden, da Joe var helt lille. Joe fangede hendes blik og trak trist på skuldrene, kedlen fløjtede, og Lara var glad for afbrydelsen.

Teen var varm og sød, og den varmede hendes kolde knogler.

”Kan hun overhovedet huske noget?” hviskede Lara.

Joe nippede til sin te. ”Det bli’r mindre og mindre. Og hun spiser heller ik’ særligt meget ...”

Han holdt inde, for i samme øjeblik vendte den gamle kvinde sig i stolen, og hun så pludselig vagtsom ud. Hun pegede med en finger på Laras kop. ”Drik ud, min kære, så skal jeg læse dine teblade.”

For flere år siden, inden bedste begyndte at glemme, havde hun været kendt i sin del af slummen som en kyndig læser af

teblade. Hun havde forudset en hel del, for eksempel om et ufødt barn blev en dreng eller pige, eller hvor og hvornår en ung kvinde ville møde den mand, hun en skønne dag skulle giftes med. Engang havde hun forudsagt, at der ville komme en voldsom oversvømmelse, og reddede mange liv i slummen. Men folk var også mistroiske over for læsere af teblade, og bedste havde lært, at det var bedst at holde lav profil, når det kom til den særlige evne.

Lara drak den sidste te og lod blot en lillebitte sjat tilbage i bunden. Hun rakte koppen til bedste, der tog den i sine hænder og slyngede de sidste dråber rundt, mens hun kiggede på smulerne fra tebladene. Hun rullede tungen rundt i munden.

”Du rejser. Du forlader King’s Haven. Du forlader Sølvriget.”

Lara rynkede panden. ”Rejser? Nej, bedste, det tror jeg ikke kan passe ...”

Bedste løftede en finger, men hun kiggede ikke op fra koppen. ”Jeg siger kun det, bladene fortæller, min pige. Nå, hvad mere ... Jo ... Åh! Jeg kan se, du flyver.”

”Flyver?” Lara skævede over til Joe.

”På flammende vinger, min kære! Vinger af samme farve som solen!” Hun var ophidset nu, hun slyngede bladene rundt i koppen. ”Medaljonen. Har du stadig medaljonen?”

Lara blev voldsomt overrasket. Hun havde aldrig fortalt nogen om medaljonen, ikke siden hun var stukket af fra børnehjemmet, da hun var lille. ”Hvordan kender du til den?”

”Det er ikke mig, min kære. Det er bladene. Nå. *Medaljonen*. Har du den stadig?”

Lara nikkede. Hun følte sig med ét utilpas og urolig, og en irrationel følelse af, at noget skidt var på vej, skyllede ind over hende.

”Nå,” sagde bedste. ”Det er vigtigt, er det. Hold den tæt til dig. Sørg for, at den er i sikkerhed. Lyt til den!” Hun blev mere og mere ophidset nu, hun flyttede på sig i stolen, forsøgte at komme op at stå. Joe lagde blidt en hånd på hendes tynde arm.

”Bedste, du er nødt til at falde ned. Sæt dig ned, ik’? Slap af.”

Hun prøvede at ryste hans hånd af sig, inden hun igen kiggede ned i koppen, og hendes ansigt blev mørkt. Hun slap koppen, som havde hun brændt sig, og den knustes mod gulvet. ”Åh nej, åh nej, det er jeg ked af. Jeg er sådan et gammelt fjols.”

”Tag det roligt, bedste. Det var jo bare et uheld.”

Joe hentede en kost.

”Er du okay, bedste?” Lara tog om den gamle kvindes håndled. Hendes puls hamrede hårdt og hurtigt.

Bedste stirrede ind i Laras mørke øjne og sagde så, langsomt og tydeligt: ”Hun slipper den fri. Åh, du milde himmel, hun gør det!”

”Hvem, bedste? Hvem gør *hvad*?”

”Hende kvinden! Kvinden med det falske ansigt ... hun slipper Det evige mørke løs.”

Det evige mørke. Ordene fik Laras tanker til at fare tilbage til dengang, hun var lille, til børnehjemmet, til de historier, de større børn fortalte i mørket.

Uden varsel greb bedste hårdt fat om Laras håndled. ”De kommer efter dig, min pige. Kvinden med det falske ansigt og manden uden skygge.”

Laras hjerte hamrede, men et tomt smil var nu gledet hen over bedstes ansigt, og hun kiggede atter ud ad vinduet. Lyden af regnen mod ruden var med ét så høj. Den gamle kvindes blik gled fra vinduet over på Lara, og hendes udtryk var overrasket, som om hun først nu fik øje på hende. ”Åh, goddag, min kære. Er det her dit hus?”

Laras fingre rørte ved medaljonen gennem skjorten. ”Nej, bedste,” svarede hun. ”Nej, det er det ikke.”